

«با اتحاد پیروز میشویم، با افتراق شکست میخوریم»

- توقف ساخت کانال انتقال آب زاینده رود به کارخانه ذوب آهن توسط کشاورزان معترض اصفهان
- همدستی شورای اسلامی کار با کارفرما برای تحمیل تعطیلی و یا مرخصی اجباری بدون حقوق به کارگران
- ابلاغ مصوبه هیئت وزیران درباره ضریب حقوق و حداقل و حداکثر حقوق بازنشستگان و همسانسازی حقوق آنها
- پنجاه و یک سالگی کانون نویسندگان ایران گرامی باد!
- مصدومیت شدید یک کارگر شهرداری تهران در حادثه تصادف با موتورسیکلت

*توقف ساخت کانال انتقال آب زاینده رود به کارخانه ذوب آهن توسط کشاورزان معترض اصفهان

روز جمعه 30 فروردین ماه، جمعی از کشاورزان اصفهان با تجمع از ادامه ساخت خط انتقال آب از دریاچه قایقرانی ذوب آهن واقع در شهرستان لنجان به کارخانه ذوب آهن جلوگیری کردند و با یک دستگاه لودر بخشی از کانال عبوری خط لوله این طرح را پر کردند.

بنابه گزارشات رسانه ای شده، بر اساس قانون و طبق بند 2 مصوبه 9 ماده ای شورای عالی آب که در سال 1392 تصویب شد، هر گونه بارگذاری جدید بر زاینده رود تا تعیین تکلیف حقابه داران و جبران خسارات آنها، ممنوع است.

اما شرکت ذوب آهن با احداث این خط لوله با قطر 600 میلی متر قصد انتقال سالانه 50 میلیون مترمکعب آب از زاینده رود را به کارخانه را دارد.

بنا به همین گزارشات، بر اساس مصوبات شورای عالی آب قرار شد که صنایع به مرور از پساب شهرهای اطراف برای مصارف خود بهره گیرند و برداشت از آب زاینده رود را متوقف کنند.

قابل یادآوری است که طی سال های گذشته شاهد تجمعات اعتراضی کشاورزان و باغداران مناطق شرق اصفهان از جمله زیار، ورزنه، اژیه، کراچ، برآن شمالی و برآن جنوبی و خوراسگان با جمعیتی بالغ بر 300 هزار نفر و شهرستان های غربی شامل نجف آباد، فلاورجان، خمینی شهر، لنجان و مبارکه برای رسیدگی به وضعیت حقابه خود از زاینده رود، بودیم.

***همدستی شورای اسلامی کار با کارفرما برای تحمیل تعطیلی و یا مرخصی اجباری بدون حقوق به کارگران**

اخیرا دیده شده بعضی از کارفرماها به صورت اجباری کارگاه را تعطیل کرده و از پرداخت مزد و مزایا خودداری می کنند. بعضی از کارفرماها درعین حال این تعطیلی را به تایید شورای اسلامی کار نیز می رسانند.

بنابه گزارش رسانه ای شده بتاريخ 31 فروردین، یکی از موضوع هایی که در سال های پیش بعضا در صنایع خودروسازی، شرکت های عمرانی و امسال علاوه بر شرکت های عمرانی، از آژانس های مسافرتی و بعضا صنایع تولیدی نیز به گوش می رسد تعطیل کارگاه و یا مرخصی اجباری کارگران است.

کارفرما تنها در صورتی می تواند کارگاه را تعطیل و کارگر را به مرخصی بفرستد که در این ایام، مزد و مزایای قانونی وی را پرداخت نماید.

بعضی از کارفرماها درعین حال این تعطیلی را به تایید شورای اسلامی کارکارگاه نیز می رسانند، که در این رابطه هم باید گفت که قانونا حتی شورای اسلامی کار هم اجازه تعطیلی کارگاه بدون پرداخت حقوق و مزایا را ندارد و مجوزی که در تبصره ماده 69 قانون کار* به تشکل های کارگری در سطح کارگاه داده شده، صرفا در مواردی است که تعطیلی کارگاه تحت عنوان مرخصی و با پرداخت مزد و مزایا باشد.

اگر بخواهیم از منظر قانون کار نیز به این موضوع نگاه کنیم باید گفت، تعطیلی کارگاه و یا تعطیل اجباری کارگران در خلال مدت اعتبار قرارداد، با قانون کار انطباق ندارد.

به بیان دیگر تعطیلی یک جانبه کارگاه و کارگران در ایام غیر تعطیل، و عدم پرداخت مزد و مزایای کارگران، از مصادیق تعلیق قرارداد کار است و کارگران می توانند جهت احقاق حق خود در مراجع حل اختلاف وزارت کار علیه کارفرما طرح دعوی کنند.

از سوی دیگر بعضا در اخبار می شنویم و می خوانیم که برخی از شرکت ها و سازمان ها به کارگران خود مرخصی اجباری میدهند یعنی کارگاه را بصورت اجباری تعطیل می کنند و مزد و مزایای روز تعطیل اجباری را به کارگران خود پرداخت می کنند اما آن روز را از مرخصی استحقاقی کارگران خود کسر می کنند.

در این خصوص هم باید گفت که مطابق ماده 69 قانون کار ، تاریخ استفاده از مرخصی باید با توافق کارگر و کارفرما تعیین شود و همانطور که اگر کارگر بدون اخذ موافقت کارفرما از حضور در محل کار خودداری کند غیبت کرده است، متقابلاً اگر کارفرما هم بطور یکجانبه و به اجبار کارگران را به مرخصی اعزام کند، این کار از مصادیق تعلیق بوده و نباید آن روز را از مرخصی استحقاقی کارگران کسر نمود.

به بیان دیگر باید گفت، مرخصی بایستی از سوی کارگر درخواست شود و از سوی کارفرما به تایید برسد و بالعکس یعنی اگر نظر کارفرما تعطیلی کارگاه با پرداخت حقوق است، باید این کار مورد تایید کارگر یا کارگران باشد و خلاصه اینکه کارفرما نمی تواند اجباراً کارگران را وادار به استفاده از مرخصی استحقاقی کند و البته بازهم در صورت بروز اختلاف بین کارگران و کارفرما در این زمینه ، نظر و رای مراجع حل اختلاف محل تعیین کننده است.

بعنوان مثال کارفرما با نماینده قانونی کارگران در همان کارگاه توافق می کند که روز شنبه 31 فروردین ماه 1398 را تعطیل کنند و آن روز را بعنوان مرخصی استحقاقی کارگران منظور کنند ، که طبیعتاً در پایان ماه پرداخت حقوق و مزایای آن روز به عهده کارفرما است ولی تعطیلی آن روز از مرخصی استحقاقی کارگران کسر می شود.

البته استفاده از این روش هم تابع محدودیت هایی هست من جمله این که این توافق که بین تشکل کارگری کارگاه با کارفرما صورت میگیرد باید قبل از شروع سال شمسی و در سه ماهه آخر سال قبل انجام شود نه اینکه به یکباره روزهایی را تعطیل کنند و مزد و مزایای آن را هم پرداخت نکنند.

بایستی تاکید کرد، قانوناً این روش برای کارهای پیوسته مثل کارگران شاغل در بخش پذیرش هتل ها و درمانگاه ها یا کارهایی که همیشه باید تعداد مشخصی از کارگران در کارگاه حضور داشته باشند، مثل رستوران ها، تجویز شده.

نحوه صحیح انجام اینگونه توافقات هم به این صورت است که در اینگونه مواقع کارفرما میتواند تقویم سال آینده را حداکثر در سه ماهه آخر سال قبل به تایید نماینده قانونی کارگران یا شورای اسلامی کار کارگاه یا انجمن صنفی آن کارگاه برساند و بازهم قابل تأکید است که این روزها فقط قابل کسر از مرخصی کارگران هستند و طبیعتاً پرداخت مزد و مزایای روزهای مرخصی به عهده کارفرما است و تحت هیچ عنوان نمیتوان از پرداخت حقوق و مزایای آن خودداری کرد.

* ماده ۶۹ قانون کار

تاریخ استفاده از مرخصی با توافق کارگر و کارفرما تعیین می شود . در صورت اختلاف بین کارگر و کارفرما نظر اداره کار و امور اجتماعی محل لازم الاجرا است.

تبصره- در مورد کارهای پیوسته (زنجره ای) و تمامی کارهایی که همواره حضور حداقل معینی از کارگران در روزهای کار را اقتضا می نماید ، کارفرما مکلف است جدول زمانی استفاده از مرخصی کارگران را ظرف سه ماه آخر هر سال برای سال بعد تنظیم و پس از تایید شورای اسلامی کار یا انجمن صنفی یا نمایندگان کارگران اعلام نماید .

* ابلاغ مصوبه هیئت وزیران درباره ضریب حقوق و حداقل و حداکثر حقوق بازنشستگان و همسان سازی حقوق آنها

هیئت وزیران در جلسه 1398/1/28 به پیشنهاد مشترک سازمان های برنامه و بودجه کشور و اداری و استخدامی کشور و به استناد اصل یکصد و سی و هشتم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، ماده (76) قانون مدیریت خدمات کشوری -مصوب 1386- و بند (ج) تبصره (12) ماده واحده قانون بودجه سال 1398 کل کشور، آیین نامه اجرایی بندهای (ج) و (ی) تبصره یاد شده را تصویب کرد.

آیین نامه اجرایی بندهای (ج) و (ی) تبصره (۱۲) ماده واحده قانون بودجه سال 1398 کل کشور در موضوع تعیین ضریب حقوق و حداقل و حداکثر حقوق بازنشستگان و همسان سازی حقوق آنها (تصویب نامه شماره 8203/ت56490-ه مورخ 1398/1/31 هیئت وزیران)

وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی- وزارت دفاع و پشتیبانی نیروهای مسلح - سازمان برنامه و بودجه کشور- سازمان اداری و استخدامی کشور

هیئت وزیران در جلسه 1398/1/28 به پیشنهاد مشترک سازمان های برنامه و بودجه کشور و اداری و استخدامی کشور و به استناد اصل یکصد و سی و هشتم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، ماده (76) قانون مدیریت خدمات کشوری -مصوب 1386- و بند (ج) تبصره (12) ماده واحده قانون بودجه سال 1398 کل کشور، آیین نامه اجرایی بندهای (ج) و (ی) تبصره یاد شده را به شرح زیر تصویب کرد:

آیین نامه اجرایی بندهای (ج) و (ی) تبصره (12) ماده واحده قانون بودجه سال 1398 کل کشور*

ماده 1- حقوق بازنشستگان، وظیفه بگیران و مشترکان صندوق بازنشستگی کشوری و سازمان تأمین اجتماعی نیروهای مسلح در سال 1398، هیجده درصد (18%) نسبت به سال 1397 افزایش می یابد. حداقل افزایش حقوق نسبت به سال 1397 از مبلغ چهار میلیون و چهارصد هزار (4.400.000) ریال کمتر نخواهد بود.

ماده 2- حداقل حقوق بازنشستگان، وظیفه بگیران و مشترکان صندوق بازنشستگان کشوری و سازمان تأمین اجتماعی نیروهای مسلح و سایر صندوق های وابسته به دستگاه های اجرایی به میزان پانزده میلیون و هفتصد و هشتاد و پنج هزار (15.785.000) ریال و حداکثر حقوق آنان هفت برابر حداقل حقوق بازنشستگی تعیین می شود.

ماده 3- در اجرای بند (ج) تبصره (12) ماده واحده قانون بودجه سال 1398 کل کشور، همسان سازی حقوق بازنشستگان، موظفین و مشترکین صندوق بازنشستگی کشوری و سازمان تأمین اجتماعی نیروهای مسلح پس از اعمال درصد افزایش حقوق سال 1398 نسبت به حقوق سال 1397، با افزایش امتیازات گروه های شغلی جداول مواد (109) و (110) قانون مدیریت خدمات کشوری - مصوب 1386- در سقف اعتبارات مندرج در بند یاد شده و سایر قوانین و مقررات مربوط با ضریب دو هزار و یکصد و بیست (2.120) ریال اعمال می گردد.

تبصره 1- جداول افزایش امتیازات به نحوی که درصد افزایش امتیازات گروه های شغلی پایین تر (با اولویت کسانی که دریافتی ماهانه آنها کمتر از بیست و پنج میلیون (25.000.000) ریال می باشد) بیشتر باشد، توسط سازمان های برنامه و بودجه کشور و اداری و استخدامی کشور با همکاری دستگاه های اجرایی زیربط حداکثر ظرف یک هفته پس از ابلاغ این تصویب نامه، ابلاغ خواهد شد.

تبصره 2- برای موارد خارج از قانون نظام هماهنگ پرداخت کارکنان دولت و قانون مدیریت خدمات کشوری، تطبیق گروه شغلی آنها با رعایت طرح طبقه بندی مشاغل مشمولین قانون مدیریت خدمات کشوری عمل خواهد شد.

ماده 4- سایر صندوق های بازنشستگی وابسته به دستگاه های اجرایی می توانند از محل منابع داخلی خود، با تصویب هیئت امنا یا مجمع عمومی، حداکثر در سقف افزایش حقوق بازنشستگان کشوری و لشکری نسبت به افزایش حقوق بازنشستگان در سال 1398 بر اساس مفاد این تصویبنامه اقدام نمایند.

اسحاق جهانگیری- معاون اول رییس جمهور

*لینک قانون بودجه 98 کل کشور (مصوب 1397/12/21 مجلس شورای اسلامی)

<https://shenasname.ir/1391-09-30-20-01-30/budjet/budjet98/4962-budjet98>

*پنجاه و یک سالگی کانون نویسندگان ایران گرامی باد!

پنجاه یک ساله شدن یک نهاد مستقل روشنفکری در کشوری همواره استبدادزده اتفاقی تاریخی است. مقدمات تشکیل کانون با اراده ی جمعی نویسندگان مستقل و مخالف سانسور در تحریم کنگره ی حکومتی «نویسندگان و شعرا و مترجمان» فراهم شد. اراده ای جمعی که از یک طرف حکومت را وادار به لغو کنگره کرد و از طرف دیگر نویسندگان ایران را به سرعت به سمت ایجاد نهادی از آن خود پیش برد. همین اراده بود که در سال ۱۳۵۶ پس از سرکوبها و در سال ۱۳۷۷ پس از قتل های سیاسی زنجیره ای فعالیت کانون را احیا کرد و در دوره های قنرت بنا به ضرورت های گوناگون

نویسندگان را گرد هم آورد. اکنون که پنجاه و یک سال از تأسیس کانون و سی سال از دوره‌ی سوم فعالیت آن می‌گذرد اراده‌ی جمعی و کار گروهی همچنان نجات‌بخش است.

در اردیبهشت ۱۳۴۷ کانون نویسندگان ایران فعالیت خود را بر پایه‌ی دو اصل دفاع از آزادی بیان و دفاع از منافع صنفی اهل قلم آغاز کرد. آنچه در مرانامه‌ی کانون در توصیف رفتار مقامات حکومتی ایران با نویسندگان و صاحبان اندیشه و هنر آمده بود همچنان پا بر جاست و در گذر زمان اشکال پیچیده‌تر و خطرناک‌تری به خود گرفته است. همچنان و پیوسته حکومت در کار «پروردن و به کار گرفتن اندیشه‌های رام و دست‌آموز» از یک سو و از سوی دیگر «ترس و بدگمانی و کینه‌توزی نسبت به اندیشه‌های پوینده‌ی راه‌گشا» است. کانون نویسندگان ایران پنجاه و یک سال چون مانعی سخت، حرکت حکومت‌ها را در این دو مسیر عمده دشوار کرده است. و در طول حیات خود همواره بهای ایستادن و پافشاری بر یک ضرورت را پرداخته است: ضرورت آزادی بیان و اندیشه که «ضرورت رشد آینده‌ی فرد و اجتماع ما» است. در حاشیه‌ی این ایستادگی کارنامه‌ی حکومت‌ها شامل سانسور، منزوی کردن نویسندگان مستقل و ایجاد محرومیت‌های گوناگون برای آنان، تخریب چهره‌ی نویسندگان و نهادهای روشنفکری، بازجویی‌های پی‌درپی و بازداشت‌ها و به زندان افکندن‌ها، و قتل نویسندگان و دگراندیشان است.

در پنجاه و یک سالگی کانون نویسندگان ایران سه تن از اعضای کانون، رضا خندان مهابادی، بکتاش آبتین و کیوان باژن، در مجموع با قرار وثیقه‌ی سه میلیارد تومانی در انتظار دادگاه به سر می‌برند. وثیقه‌ای سنگین که به امید تأمین نشدن برای این سه نویسنده تعیین شده بود. از جمله مصادیق دو اتهام عمده‌ی این سه نویسنده (تبلیغ علیه نظام و اجتماع و تبانی به قصد اقدام علیه امنیت ملی) تألیف کتاب چهار جلدی «پنجاه سال کانون نویسندگان ایران» است. کتابی که در پنجاه سالگی کانون در چند دوره‌ی معدود منتشر شد و پیش از رسیدن به دست اعضای کانون تمام دوره‌های آن توسط نهاد امنیتی توقیف شد. گزارش توصیفی و دقیق این کتاب از تاریخ پنجاه ساله‌ی کانون نویسندگان ایران به شکلی اجتناب‌ناپذیر دربرگیرنده‌ی کارنامه‌ی حکومت‌ها در سرکوب اهالی اندیشه و قلم نیز هست. منبعی منسجم و دقیق برای تمام کسانی که می‌خواهند میان تحریف‌ها و تبلیغات حکومت و اظهارنظرهای شخصی راهی به بخش مهمی از تاریخ روشنفکری ایران بیابند. اقدام دولت در توقیف کتاب‌ها و جرم‌انگاری تألیف آنها بار دیگر به ما یادآوری می‌کند که حاکمان تا چه حد از به میان آمدن نام این نهاد مستقل و چهره‌ی شفاف آن در هراسند.

مسیری که حاکمیت با تخریب علنی چهره‌های مستقل و معترض آغاز کرده بود در سال‌های اخیر به شکلی نظام‌مند و با وضوحی کمتر در فضای مجازی و حقیقی پی گرفته شده است. اکنون در پنجاه و یک سالگی کانون نویسندگان ایران حضور اعضای جوان در سایه‌ی تجربیات بی‌بدیل اعضای قدیمی خبر از گشوده شدن باب‌های تازه‌ای در فعالیت‌های کانون می‌دهد. یافتن راهکارهایی برای ارائه‌ی چهره‌ای شفاف از کانون و اهداف آن، به طیف وسیع‌تری از مردم، در این روزها امری ضروری به نظر می‌رسد که به غیر از کار جمعی، همت تک‌تک اعضا را نیز می‌طلبد. انتخاب و پذیرش مسئولیتی فردی که هر کدام از ما را، در کنار تولید آثار ادبی و انتقادی، ملزم به تولید آثاری کند که نوری دوباره بر اهداف و آرمان‌های کانون بیفکنند و باب گفتگو را باز نگه دارند. اهداف و آرمان‌هایی که می‌توانند در روزگار آشفته‌ی کنونی که مرز میان نویسنده‌ی مستقل و غیرمستقل مغشوش شده است همچون معیاری روشن و نقطه‌ای قابل اتکا عمل کنند. باشد که نویسندگان مستقل دیگر نیز ضرورت کار گروهی در مقابل سرکوب و سانسور را دریابند. که کانون نویسندگان ایران نهادی از آن همه‌ی نویسندگان مستقل مخالف سانسور و سرکوب است.

کمیسیون فرهنگی کانون نویسندگان ایران

۲۷ فروردین ۱۳۹۸

*مصدومیت شدید یک کارگر شهرداری تهران در حادثه تصادف با موتورسیکلت

عصر روز شنبه 31 فروردین ماه، یک کارگر شهرداری تهران در حادثه تصادف با موتورسیکلت در خیابان ولیعصر دچار مصدومیت شدید از ناحیه سر شد.

akhbarkargari2468@gmail.com